

MICHELLE PAVER

BRONZE DOLKEN

FALKENS ØJE

På dansk ved Ole Steen Hansen

★ ★
Alvilda
★

BRONZEDOLKEN – BOG 3: FALKENS ØJE

er oversat efter

GODS AND WARRIORS: THE EYE OF THE FALCON

© 2014 Michelle Paver

First published by Puffin Books, Penquin Group Ltd., London, England

The right of Michelle Paver to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Nana Klitgaard

Omslag: Mats Minnhagen

Kapitelillustrationer: Fred van Deelen

Kort, logo og illustrationer: © 2014 Puffin Books

Grafisk tilrettelægning: Kat Art

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 af ScandBook AB, Sverige

ISBN 9788771058406

www.alvilda.dk

”**H**vad er der *sket* her?” sagde Hylas. ”Hvor er alle mennesker henne?”

”Der er en derovre,” sagde Periphas, ”men han kan ikke fortælle os det.” Han pegede på et skib, som havet havde slynget halvvejs op ad en bakke. Skelettet af en mand hang fast i rigningen. Strimler af en jordslået tunika slog i vinden, og den ene knoklede arm svingede som en grim vinken.

”Det ser ud til, at guderne har straffet Keftiu på den værst tænkelige måde,” sagde Glaukos. ”Det lugter også sådan,” tilføjede Medon. De andre mumlede og fattede om deres amuletter.

Hylas var lamslået. I vinterens løb havde han set mange rædsler, men intet som dette. Havet havde smadret hytter, både, træer, dyr, mennesker. Kysten var uhyggelig stille, og hvorhen han end vendte sig, så han dynger af rådnet vragods. Beskidte, grå dønninger slikkede om hans støvler, og han indåndede den kvalmende stank af død.

Hvordan skulle Pirra og Ravage have overlevet dette?

Med sin kniv vendte Periphas et oksekranium om. "Det er sket for mange måneder siden. Alting er dækket af aske."

"Men der må være nogle, der har overlevet," sagde Hylas. "Hvorfor er de ikke vendt tilbage for at genopbygge?"

Ingen svarede.

"Det her *kan* ikke være Keftiu," sagde Hylas. "Det er en kæmpestor, rig ø med tusindvis af indbyggere. Det har Pirra fortalt mig!"

"Jeg er ked af det, knægt," sagde Periphas. "Du finder ikke dine venner nu. Vi ser, om der er noget, der er værd at tage, og så sejler vi videre."

Mens de andre spredte sig for at lede efter ting, fik Hylas øje på en hytte længere henne ad kysten og banede sig vej mod den, desperat efter at finde overlevende.

Den iskolde vind rev i hans fåreskind, og han skræmte en grib, som lettede i en sky af aske. Han bemærkede det knap nok. Hele vinteren igennem havde Den Store Sky skjult solen, sænket verden ned i et evigt tusmørke og hyllet den i aske. Han havde vænnet sig til halvmørket og det sorte støv, der satte sig i håret, tøj og maden.

Men *det her* ...

Han tænkte på sine venner, sådan som han sidst havde set dem syv måneder tidligere på Thalakrea. Bjerget havde spyet ild, og der havde været kaos på stranden, hvor folk flygtede, i et hvilket som helst fartøj de kunne finde. På en eller anden måde var det lykkedes ham at få Pirra og Ravage om bord på et skib. Ravage havde kradset i sit bur og hylet til ham: *Hvorfor svigter du mig?* Og Pirra havde været hvidglødende af raseri

– for skibet var keftiansk. ”Jeg *sagde*, at jeg ikke ville tilbage!” havde hun skreget. ”Jeg tilgiver dig aldrig, Hylas! Jeg hader dig i al evighed!”

Han havde gjort det for at *redde* hende. Men han havde sendt hende videre til det her.

Hytten var af lerklinet strå, og nogen havde repareret den nødtørftigt efter havets angreb. De havde også mærket muren med et skinnende, hvidt håndaftryk. Hylas vidste ikke, hvad det betød, men det følte som en advarsel. Han standsede et stykke derfra.

Vinden slyngede mere aske i ansigtet på ham. Idet han børstede den væk, mærkede han en smerte i tindingen, og ud ad øjenkrogen opfangede han et glimt af to lasede børn. De forsvandt indenfor, men han nåede at se, at det var piger, den ene omkring ti år, den anden yngre. Begge havde besynderligt nok barberede hoveder bortset fra en lang lok, der hang ned fra tindingen, og på halsen havde de betændte bylder på størrelse med dueæg.

”Jeg gør jer ikke noget!” råbte han.

Intet svar, men han vidste, at de lyttede. Og han opfattede en følelse af vrede og håbløs søgen.

For at berolige dem vendte han ryggen til.

Igen dukkede de op i udkanten af hans synsfelt.

”Leder I efter jeres forældre?” sagde han uden at bevæge hovedet. ”Jeg leder også efter nogen. Mine venner. Er der andre, der er i live?”

Stadig intet svar. Vreden og savnet skyllede ind over ham i bølger.

Lige lovlig sent kom han i tanker om, at han var fremmed

her, så de ikke kunne forstå ham. ”Jeg er akeaner,” forklarede han. ”Jeg kan ikke tale keftiansk!”

Igen forsvandt de indenfor, da han kiggede. Efter et øjeblik tøven fulgte han efter.

Hytten var tom.

Ja, tom – og der var ingen anden udgang end døren. Det begyndte at prikke i hans nakke, og hans hånd fandt amulettet med løvekloen, som han havde om halsen.

Svagt, gråligt lys sivede ind mellem stråene, og luften var tæt af stanken af død. Så opdagede han ligene af to piger på briksen ved den modsatte væg.

Hans hjerte hamrede mod ribbenene.

Den ene pige så ud til at være omkring ti, den anden var yngre. Begge havde barberede hoveder med en enkelt lok ved tindingen og forfærdelige bylder på halsen. En mørk sky så ud til at svæve og sværme omkring dem som aske – men denne sky var levende.

Med et skrig vaklede Hylas ud af hytten.

Længere henne ad kysten var de andre allerede begyndt at plaske gennem det lave vand og ud mod skibet, og Periphas var i al hast i færd med at binde dets fortøjning fri af en stor sten. ”Hvor har du været!” råbte han til Hylas. ”Vi må væk herfra. Vi har fundet lig!”

”Det har jeg også!” gispede Hylas.

”Rørte du ved dem?” bjæffede Periphas.

”Nej, jeg ... Nej.” Han turde ikke nævne børnene. Han skød tanken om, hvad der kunne være galt med dem, fra sig.

Der findes ikke spøgelse, sagde han til sig selv. Men ikke desto mindre så jeg dem. De var der.

”Vi fandt tre friske lig under et skjul,” mumlede Periphas.
”Sorte i ansigtet og bylder over det hele.”

”Hvad er det?” sagde Hylas.

”Pest,” hvæsedede Periphas.

Mændene, der stod i nærheden, veg tilbage.

Det kørte rundt for Hylas. ”M-måske er det kun på denne del af kysten,” stammede han. ”Hvis vi går længere ...”

”Jeg tør ikke tage chancen,” sagde Periphas.

”Så ind i landet! Der er bjerge, vi kan ...”

”Lad mig fortælle dig om pesten,” afbrød Periphas ham.

”Den kommer fra de døde, der ikke er blevet begravet. Det er det, der er sket her. Først får man feber. Så bygger pesten rede i ens krop. Inden længe svulmer disse reder op til store, smertefulde bylder. De gør så ondt, at man ikke kan holde op med at skriges, men pesten er ligeglad. Den ruger inde i en. Så brister byldeerne, og smerten er så ulidelig, at man bliver vanvittig.” Han begyndte at trække fortøjningen ud mod skibet.
”Det kan kun ende på én måde.”

De andre havde indstillet det, de var i gang med, og så måbende på deres leder.

Hylas så fra Periphas til den hærgede kyst og de tågede bjerge bag den. ”J-jeg er nødt til at blive,” sagde han.

”Så er du allerede blevet vanvittig,” svarede Periphas. ”Jeg troede, du var desperat efter at komme til Messenien og finde din søster!”

”Det er jeg også, men ... Guderne har ikke sendt os til Messenien. De har sendt os hertil. Til Keftiu.”

”Se dig om, Hylas! Dine venner kan ikke have overlevet det her!”

”Men hvis de har ...”

”En pige og en løveunge? Der er ikke andre her end de døde! Hvis du bliver her, bliver du en af dem!”

Hylas fugtede læberne med tungen. ”Pirra og Ravage er mine venner. Jeg har sendt dem hertil. Jeg kan ikke svigte dem.”

”Hvad med os? Er vi ikke dine venner?”

Hylas kiggede på de andre på skibet. De var hårdføre mænd – undslupne slaver som ham selv – og vant til ubeskrivelige strabadser. Med sine næsten fjorten år var han så langt den yngste, men de havde behandlet ham med barsk venlighed. I syv måneder havde de forsøgt at komme tilbage til Akea, men havet var fuldt af store, flydende øer af pimpsten, og de mistede hele tiden orienteringen. En gang var de stødt på grund, og det havde taget to måneder at reparere skibet. Og nu var de endt her, på Keftiu.

Hylas så på Periphas, på hans brækkede næse og hans brune øjne, der havde set alt for mange slemme ting. Periphas havde reddet hans liv ved at hale ham om bord, da skibet forlod Thalakrea. Han havde engang været kriger, og i vinterens løb havde han lært Hylas lidt om kamp. På en måde var de blevet venner.

Men det var noget andet med Pirra – og med Ravage.

”De har brug for mig, Periphas,” sagde Hylas. ”Det er *min skyld*, at de er her. Hvis der er nogen som helst chance for, at de stadig er i live ...”

Periphas sendte ham et besynderligt, vredt blik. Så kløede han sig i skægget med den ene beskidte hånd. ”Det er dit valg,” knurrede han. ”Synd. Jeg syntes ellers godt om dig.”

Derpå gik det stærkt. Hylas havde allerede taget sin økse, sin kniv, sin kasteslynge og sit fyrtøj med, men nu gav Periphas ham en vandsæk, en sæk med proviant og en tovrulle. ”Den kan altid være til nytte,” sagde han skulende.

Kort efter kiggede Hylas efter skibet, der var på vej ud over det grå hav. Han fulgte det, indtil det var forsvundet, og han stod alene tilbage sammen med gribbene og den isnende vind. En fremmed i et hjemløst, pesthærgt land.

Hvad har jeg gjort? tænkte han.

Så halede han sit grej op på ryggen og gik ud for at finde sine venner.

Hylas kunne se sne på bjergene, og her på østkysten var vinden isnende, men kulden generede ikke den lille, klodsede figur, der sad på hug foran ham. Den nåede ham cirka til knæene og var lavet af snavset voks med hår af mugne strå og højrøde sten som øjne.

Periphas havde advaret ham imod den slags, da han tog af sted. ”Det er pestfælder, de lokker pesten væk fra de levende. Folk kalder dem pus-ædere. Sørg for ikke at røre dem.”

Da Hylas kantede sig forbi pus-æderen, mærkede han en smerte i tindingen og gned det ar efter den forbrænding, som han havde fået på Thalakrea. Smerten svandt hen, men ud af øjenkrogen skimtede han mørke pletter, som kravlede rundt på pus-æderen. Han havde set den samme sorte sværm ved de døde børn. Var det pesten? Periphas havde ikke sagt noget om, at han kunne se den, så hvordan kunne det gå til?

Og hvordan var det muligt for ham at se genfærd?

Der var ingen, han kunne spørge. Han havde ikke mødt

nogen hele dagen, hverken levende eller døde. Til højre for ham sugede det grå hav bølgerne ud fra kysten, og til venstre spærrede lave, grå bakker ham vejen ind i land. Halvvejs oppe var et mørkt bånd af vraggods en grum påmindelse om havets angreb.

Periphas havde fortalt ham, at hvis han fulgte kysten mod vest en dags tid og så drejede ind i landet, ville han nå Gudindehuset, hvor Pirras mor herskede. ”Men hvem ved, hvad du finder der. Engang var der landsbyer og bådeskure hele vejen langs denne kyst. Der, hvor vi står, lå der en købstad.”

”Hvad er en købstad?” havde Hylas spurgt.

”Ligesom en landsby, bare større. Tusindvis af mennesker.”

”Tusindvis?”

”Keftiu er stor, Hylas, det tager to dage at sejle fra den ene ende til den anden. Selv hvis dine venner lever endnu, hvordan vil du så finde dem?”

Det var sket samme morgen, men det føltes, som om Periphas allerede havde været væk længe. Hylas følte sig ensom, sårbar og *kold*. Han ville ønske, at han havde haft noget, der var varmere end en fåreskindsjakke, hvis ærmer var for korte, og gamacher med huller på knæene.

Længere fremme så han røg stige op bag en klippeknold. Han trak sin kniv, krøb fremad og skottede rundt om en stor sten.

Han glippede vantro med øjnene.

Under ham i bunden af en vig trængtes adskillige interimistiske hytter, hvor folk myldrede rundt uden at ænse ødelæggelserne. Nogle rørte i enorme kokekar, andre stod bøjet

over stenbassiner hugget ud i klippen eller lossede dryppende kurve fra både i vandkanten. Endnu mere mærkeligt var det, at kvinder stod ved tørrestativer og hængte fugtige favnfulde af uld i forbløffende farver op. Højrød, gul, blå, lilla, det var, som om de strålende farveklatter dunkede i det grå landskab rundt om.

Vinden ramte Hylas i ansigtet, og han indåndede en stank af urin og rådden fisk, der fik øjnene til at løbe i vand. Forbløffet indså han, at disse mennesker måtte være farvere. Men hvorfor ville nogen ulejlige sig med at farve uld, når der var pest?

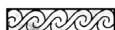
Han overvejede, om han skulle gå ned og søge husly eller undgå dem helt og holdent, da en sten ramte klippen tæt ved hans hoved. Han snurrede omkring, gættede, at det var en afledning, og kastede sig til siden. For sent. En løkke strammedes om hans hals, hans kniv blev sparket ud af hånden på ham, og spyd blev rettet mod hans bryst og ryg.

”Jeg siger jo, at jeg ikke er en tyv!” råbte Hylas.

Hans fangevogtere skreg til ham på keftiansk og svingede fiskespyd og store dobbeltøkser af anløben bronze. Der var ti af dem, firskårne, skægløse mænd i lasede fåreskindskofter, der blottede muskuløse lemmer med mærkelige, lilla pletter. Deres ansigter var også lilla, og de stank af urin og rådden fisk. Hylas havde aldrig set mennesker som dem.

En af mændene hev Hylas’ økse op af hans bælte, og så slæbte og skubbede de ham ned til hytterne, mens de holdt ham på god afstand med deres spyd af frygt for pesten.

Stadig skrigende på deres sære, fugleagtige sprog standsede de ved den største af hytterne, og en gammel kvinde kom frem i døråbningen. Hylas gættede på, at hun måtte være landsbyens høvding. Hun var enormt fed og viklet ind i mange lag beskidte, grå klude. Hun havde et svampet, lilla ansigt kronet af nogle få fedtede hårtotter. Den ene øjenhule var tom, det andet øje var mælket og gråt. Det sprang forurologende fra side til side og standsede så ved Hylas og stirrede hårdt på ham.

En af mændene pegede på tatoveringen på Hylas' underarm, den sorte zigzagstribе, der røbede, at han var en af Kragernes slaver. I vinterens løb havde han tatoveret en streg nedenunder for at få den til at forestille en langbue. Det lod ikke til at narre den gamle kvinde.

"Hvad laver en Kragespion her?" hvæsede hun på akeansk.

"Jeg er ikke Krage," stønnede Hylas, "og jeg er ikke spion. Jeg ..."

"Vi drukner Kragespioner. Vi fodrer havsneglene med dem."

"Jeg *hader* Krager! Jeg prøver bare at finde min ven! Hun hedder Pirra, og hun er datter af Ypperstepræstinde Yassassara."

Kvinden fnøs. "Som om hun ville være venner med sådan en som dig." Hun glammede en kommando på keftiansk og slog med hovedet, og så begyndte mændene at slæbe Hylas ned mod havet.

"Jeg kan bevise det!" råbte han. "Pirra voksede op i Gudindehuset, hun har fortalt mig, at det er enormt, og ... de har ritualer, hvor mænd springer over angribende tyre ..."

"Det ved alle og enhver," snerrede kvinden.

De halede ham over stinkende dynger af knuste havsnegle og forbi koniske kurve proppet med rådden fisk. Var det sådan, han skulle ende? Som madding?

”Pirra hadede Gudindehuset,” råbte han over skulderen. ”Hun kaldte det sit stenfængsel! Så prøvede hendes mor at slå en handel af med Kragerne, som hun ville besegle ved at gifte Pirra væk til dem ... men Pirra brændte sig selv i ansigtet for at forhindre ægteskabet! Hun ... hun har et ar, der ligner en halvmåne, på kinden ...”

”Det ved alle og enhver også,” råbte kvinden.

”I kan ikke gøre det her!” skreg han. ”Jeg er fremmed her, og det er imod gudernes lov at dræbe en fremmed!”

”Guderne har forladt Keftiu,” snerrede kvinden. ”Her på stedet er det *mig*, der opfinder lovene!”

Nu slæbte de ham ud i det kolde, lave vand og sparke ham ned på knæ. Iskolde bølger ramte ham i ansigtet. Tænderne på en trefork lagde sig om hans hals og tvang ham ud i vandet ...

Noget, Pirra havde sagt, dukkede op i hovedet på ham. ”Hun havde en lilla, keftiansk tunika!” rablede han af sig. ”Hun sagde, at de får den lilla farve fra knuste havsnegle, tusindvis af dem, og at den koster mere end guld!”

Kvinden glammede en kommando, og trykket om hans hals forsvandt. Prustende kom han op at stå.

”Det er der også ganske mange mennesker, der ved,” råbte kvinden tørt. ”Du må gøre det bedre end som så, hvis du vil leve.”

”Hun ... øh ... hun fortalte mig engang, at der kun fandtes to dragter som den på hele Keftiu,” gispede han, ”men ingen

har nogen sinde set den anden, fordi den tilhører Yassassara. De lavede den i al hemmelighed, og hun har den kun på til hemmelige ritualer.”

Tavshed. Det grå hav slikkede grådigt om hans lår.

”Den uld farvede jeg selv,” sagde kvinden. ”Ved måneskin. I al hemmelighed. Så hvor ved du det fra?”

”Som jeg siger, det har Pirra fortalt mig!”

Endnu en kommando – og Hylas blev slæbt ind på stranden igen. Løkken blev fjernet og spyddene sænket. Nogen stak ham hans økse og hans kniv.

Den gamle kvinde harkede og spyttede en klat lilla snot ned på stenene. Så vendte hun sig om og luntede ind i sin hytte. ”Yassassara er død,” sagde hun over skulderen.

Det gav et sæt i Hylas. ”Hvad med Pirra?”

”Du må hellere komme indenfor.”